

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Ek/37/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117218763
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Segečová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2018:6117218763.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného Z. D., nar. XX.X.XXXX, bytom K. XX, XXX XX E., právne zast. B. kancelária A.. S. Q., s.r.o., P.: XX XXX XXX, so sídlom E. XX, XXX XX E., konajúca konateľom A.. S. Q., advokátom, proti povinnému S., s.r.o., P.: XX XXX XXX, so sídlom S. XX, XXX XX C., vedenej pred súdnym exekútorom A.. Z. E., so sídlom exekútorského úradu U. tankistov XXX, XXX XX C., pod sp. zn. XXXEX XX/XX, o vymoženie X.XXX,XX,-EUR s prísl., rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. XxEk/XX/XXXX zo dňa XX. decembra XXXX, takto

rozhodol:

I. Sudca sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Ek/37/2017 zo dňa 19. decembra 2017 z a m i e t a.

II. Súd oprávnenému p r i z n á v a náhradu trov konania o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Ek/37/2017 zo dňa 19. decembra 2017, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 107,32,-EUR.

odôvodnenie:

1. Na základe návrhu oprávneného, doručeného súdu dňa 26.6.2017 sa začalo proti povinnému exekučné konanie pre vymoženie pohľadávky priznanej na základe vykonateľného exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 15C/46/2012-211 zo dňa 24.4.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.5.2017 a vykonateľnosť dňa 16.5.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/55/2016-242 zo dňa 15.3.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.5.2017 (ďalej len „exekučný titul“).

2. Vykonaním exekúcie poveril tunajší súd Poverením sp. zn. 15Ek/37/2017 dňa 7.7.2017 súdneho exekútora JUDr. Mateja Kršiaka, so sídlom exekútorského úradu Československých tankistov 212, 841 06 Bratislava. Doručením poverenia súdnemu exekútorovi dňa 21.7.2017 sa začala exekúcia vykonávaná v neprospech povinného.

3. V priebehu konania a to dňa 18.10.2017 predložil súdny exekútor súdu návrh povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 7.9.2017, ktorý mu bol doručený dňa 8.9.2017, spolu s vyjadrením oprávneného k tomuto návrhu zo dňa 29.9.2017, ktoré mu bolo doručené dňa 4.10.2017.

4. Povinný svoj návrh na zastavenie exekúcie zo dňa 7.9.2017, odôvodnil skutočnosťou, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Povinný poukázal na skutočnosť, že oprávnený uzatvoril s povinným dňa 21.8.2011 Zmluvu o úvere č. 900600370, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 350,-EUR, ktorý sa zaviazal zaplatiť spolu s poplatkom vo výške 346,-EUR. Spolu mal teda oprávnený zaplatiť povinnému celkovú čiastku 696,-EUR. Ku dňu 25.5.2017 evidoval povinný ako neuhradené z uvedenej zmluvy, nedoplatok istiny vo výške 359,92,-EUR, poplatok za upomienky vo výške 36,-EUR, trovy rozhodcovského konania vo výške

207,75,-EUR, trovy exekučného konania vo výške 136,81,-EUR, zmluvný úrok vo výške 2094,03,-EUR, zákonný úrok z omeškania vo výške 131,80,-EUR, teda spolu čiastku vo výške 2.965,71,-EUR. Povinný ďalej uviedol, že sa rozhodol vysporiadať časť svojho záväzku jednostranným započítaním, pričom nakoľko sú v zmysle ustanovenia § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, splnené všetky zákonné predpoklady započítania, došlo k zániku vymáhanej pohľadávky okamihom, keď sa pohľadávky spôsobilé na započítanie stretli. Na základe uvedeného povinný navrhol súdu, aby exekučné konanie zastavil a to z dôvodu, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie namietol aj výšku trov súdneho exekútora uvedenú v upovedomení o začatí exekúcie vo výške 283,80,-EUR, a to vzhľadom ku skutočnosti, že započítaním pohľadávok zo dňa 25.5.2017 došlo k zániku vymáhanej pohľadávky pred začatím exekúcie a teda súdny exekútor nemá nárok na odmenu. Ako prílohu návrhu na zastavenie exekúcie povinný súdu predložil dokument nazvaný Započítanie pohľadávok jednostranným právnym úkonom zo dňa 25.5.2017, splátkový kalendár k zmluve č. 900600370 vystavený ku dňu 11.12.2015 a doručenkou preukazujúcu prevzatie dokumentu oprávneným dňa 5.6.2017.

5. Oprávnený sa k návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu dňa 29.9.2017. Vo svojom vyjadrení poukázal na to, že z podania povinného nevyplýva, ako došiel k výške jeho „údajnej pohľadávky“ v celkovej sume 2.965,71,-EUR. Iba konštatovanie existencie pohľadávky povinného, bez odôvodnenia a bez toho, aby čo len čiastočne vysvetlil a konkretizoval ako k nej došiel, nie je určitým a teda ani právnym úkonom v zmysle § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Oprávnený poukazuje na skutočnosť, že povinný nepredložil ani zmluvu, z ktorej sa domáha započítania, z čoho možno vyvodzovať, že návrh na zastavenie exekúcie - jeho oprávnenosť nebola preukázaná. V danej súvislosti oprávnený poukázal aj na Uznesenie Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 64Er/178/2017 zo dňa 16.6.2017. Ďalej poukázal na ustanovenie § 61e Exekučného poriadku, v zmysle ktorého sa po začatí exekúcie neprihliadne na jednostranné započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému, ibaže je priznaná exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu a teda má za to, že povinný nepreukázal, že by mal predmetnú pohľadávku potvrdenú vykonateľným rozhodnutím, a teda že disponuje exekučným titulom. Oprávnený ďalej poukázal aj na to, že zmluvy o úvere uzatvárané povinným sú bezúročné a bezpoplatkové pre podstatné chyby v zmluvách (absencie podstatných náležitostí - termín konečnej splatnosti, členenie splátok, nesprávna výška RPMN a mnohé ďalšie) pre vysoké úroky (cez 90% p. a.), resp. sú neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, bez nároku na akékoľvek úroky, poplatky, resp. odplatu. Aj v predmetnej zmluve absentoval údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, ďalej údaj o druhu úveru, dobe trvania zmluvy a údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) v nadväznosti na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. a), f), k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení neskorších predpisov sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Na základe uvedeného mal povinný nárok len na vrátenie istiny 350,-EUR. Oprávnený mu však zaplatil ešte pred započítaním sumu 2.282,75,-EUR, čo je tiež dôkazom toho, že povinný nárok voči oprávnenému nemá a dokonca má z tejto zmluvy preplatok. Namiesto toho povinný paradoxne eviduje vymyslenú „pohľadávku“ až do výšky 3.302,39,-EUR, čo pri požičaných 350,-EUR predstavuje viac ako 9 násobne (900%) viac. Dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať obligatórne údaje v zmluvách je podľa súdov nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané a získanie bezdôvodného obohatenia. Oprávnený poukázal na Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/173/2015, Rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 10C7174/2014, Rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6C/23/2016 a Rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 18C/23/14. K otázke bezúročnosti zmlúv povinného resp. neplatnosti jeho zmlúv o úvere v časti odplaty rozhodol aj Krajský súd v Bratislave v konaní 5Co/320/2014 rozsudkom zo dňa 13. 12. 2016. Oprávnený poukázal aj na to, že ide o formulárové zmluvy, ktoré sú pri jednotlivých spotrebiteľoch identické. Oprávnený namietol aj premlčanie pohľadávky povinného, nakoľko zmluva o úvere č. 900600370 bola medzi povinným a oprávneným uzavretá dňa 28.1.2011 a z uvedené vyplýva, že aj prípadný akýkoľvek „nárok“ - „pohľadávka povinného“ je premlčaná vzhľadom na dátum vykonávania započítavania (25.5.2017). Keďže touto exekúciou je uplatnený nárok oprávneného, ktorý premlčaný evidentne nie je, je započítací prejav povinného neplatný aj z tohto dôvodu v kontexte s § 581, § 101, § 39 OZ. Na základe vyššie uvedených skutočností oprávnený navrhuje, aby súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov exekučného konania.

6. Vyšší súdny úradník Okresného súdu Banská Bystrica uznesením sp. zn. 15Ek/37/2017 zo dňa 19.12.2017, po preskúmaní veci, zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie v zmysle § 61l ods. 3

Exekučného poriadku, nakoľko nezistil žiadny zo zákonných dôvodov, ktorý by odôvodňoval zastavenie exekúcie. Svoje rozhodnutie odôvodnil poukázaním na skutočnosť, že povinný zdôvodňoval svoj návrh skutočnosťou, že vykonal započítanie pohľadávky podľa § 580 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu, že evidoval pohľadávku voči oprávnenému, ktorá mu vyplynula zo zmluvy o úvere č. 900600370 zo dňa 28.01.2011, na základe ktorej bol poskytnutý úver vo výške 350,-EUR, ktorý sa zaviazal splatiť spolu s poplatkom vo výške 346,-EUR, t. j. zaplatiť úver v celkovej výške 696,-EUR. Ku dňu 25.5.2017 evidoval povinný nedoplatok na istinu vo výške 359,32,-EUR, poplatok za upomienky vo výške 36,-EUR, trovy rozhodcovského konania vo výške 207,75,-EUR, trovy exekučného konania vo výške 136,81,-EUR, zmluvný úrok vo výške 2.094,03,-EUR, zákonný úrok z omeškania vo výške 131,80,-EUR, teda pohľadávku voči oprávnenému spolu vo výške 2.965,71,-EUR. Z uvedeného dôvodu povinný vykonal započítanie pohľadávok jednostranným právnym úkonom dňa 25.5.2017. Vyšší súdny úradník ďalej konštatoval, že povinný síce eviduje voči oprávnenému splátkový kalendár, ktorý súdu predložil, ale zmluvu o úvere č. 900600370 zo dňa 28.1.2011, ku ktorej mal byť vystavený, súdu nepredložil. Vyšší súdny úradník nemal preto preukázanú existenciu takejto pohľadávky povinného voči oprávnenému a konštatoval, že jednostranným započítaním zo strany povinného bola započítaná pohľadávka, ktorá neexistuje, teda taká, na ktorú nemá povinný žiadny právny nárok. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vyšší súdny úradník započítanie pohľadávky povinného zo dňa 25.5.2017 považoval za úkon v rozpore s § 580 Občianskeho zákonníka a teda za neplatný právny úkon. Poukázal na to, že právny úkon je neplatný, ak svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Vyšší súdny úradník ďalej poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 M Cdo 11/2008 zo dňa 26. 05. 2010, ktorým poukazoval na zákonné predpoklady započítania pohľadávok a okamih zániku vzájomne sa kryjúcich pohľadávok. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, dospel potom vyšší súdny úradník k záveru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie nie je dôvodný a že povinný nepreukázal naplnenie zákonného dôvodu na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku. Keďže po vzniku exekučného titulu nenastali žiadne okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, vyšší súdny úradník v zmysle § 611 ods. 3 Exekučného poriadku, návrh povinného na zastavenie exekúcie, v celom rozsahu zamietol.

7. Proti takémuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktoré bolo povinnému doručené dňa 4.1.2018, podal povinný sťažnosť dňa 12.1.2018, teda v zákonom stanovenej lehote. Právny zástupca oprávneného, uznesenie vyššieho súdneho úradníka, prevzal dňa 2.1.2018.

8. Povinný podanú sťažnosť odôvodnil skutočnosťou, že súd zamietol jeho návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu nepreukázania existencie pohľadávky zo zmluvy o úvere č. 900600370 uzavretej dňa 28.1.2011, pretože k návrhu na zastavenie exekúcie predložil len splátkový kalendár a nie zmluvu o úvere. Vzhľadom na uvedené povinný predložil súdu spolu so sťažnosťou aj zmluvu o úvere č. 900600370 a všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Ďalej uviedol, že jednostranný zápočet obsahuje jednoznačné určenie, z akých nárokov pohľadávka oprávneného pozostáva. Poukázal aj na ustanovenie § 61e Exekučného poriadku, v zmysle ktorého: „Po začatí exekúcie sa neprihliadne na jednostranné započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému, ibaže je priznaná exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu.“ Povinný je preto toho názoru, že v danom prípade nie je možné aplikovať vyššie uvedené ustanovenie z toho dôvodu, že exekučné konanie sa začalo až dňa 26.6.2017, pričom jednostranné započítanie pohľadávky bolo urobené dňa 25.5.2017 a doručené oprávnenému dňa 5.6.2017, teda pred začatím exekúcie. Navyše v danej súvislosti povinný poukazuje aj na skutočnosť, že jeho pohľadávka bola priznaná rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 04059/12 zo dňa 3.10.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.10.2012 a vykonateľnosť dňa 25.10.2012. Tento rozhodcovský rozsudok súdu v prílohe predložil. Tvrdenie oprávneného o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru považuje povinný za bezpredmetné. Zmluva o úvere č. 900600370 nebola žiadnym rozhodnutím vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov a vzhľadom na prekážku veci právoplatne rozhodnutej vyššie uvedeným rozhodcovským rozsudkom ani byť nemôže. Povinný k uvedenému tvrdeniu zároveň dodáva, že sám oprávnený v dodatku k zmluve o úvere č. 900600370 uviedol, že finančné prostriedky použije na náklady na reklamu a nie na spotrebiteľské účely. Napokon k námietke oprávneného ohľadom premlčania nároku povinný poukázal na ustanovenia § 110 ods. 1 zákona č. 40/1964 Z. z. Občiansky zákonník, v zmysle ktorého: „Ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty“. Poukázal aj na § 112 Občianskeho zákonníka s tým, že ak

veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. Teda, pohľadávka povinného premlčaná nie je. Vzhľadom na uvedené skutočnosti povinný navrhol, aby súd uznesenie vyššieho súdneho úradníka zrušil.

9. Oprávnený sa k podanej sťažnosti vyjadril, na výzvu súdu zo dňa 12.9.2018, prostredníctvom právneho zástupcu, podaním doručeným súdu dňa 24.9.2018. K tvrdeniam povinného uviedol, že podanú sťažnosť považuje za nedôvodnú. Oprávnený aj napriek predloženiu zmluvy o úvere považuje „údajnú“ pohľadávku povinného za neurčitú a nedostatočne preukázanú. Predmetná zmluva sa, podľa názoru oprávneného, vyznačuje neprijateľnosťou mnohých zakomponovaných podmienok. Oprávnený trvá na tom, že povinný nedokladoval a nepreukázal „údajnú“ pohľadávku, pretože iba jednoduché uvedenie povinným vymyslených súm nepreukazuje existenciu akéhokoľvek nároku. Poukázal na ustanovenie § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka ako aj na Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 26Ek/70/2018 zo dňa 13.6.2018, ktorý vyslovil nasledovné: „Súd nepovažuje za preukázanie existencie pohľadávky to, že uvedená pohľadávky je zakomponovaná v započítacom prejave, navyše ak existenciu tejto pohľadávky oprávnený popiera. Nakoľko povinný nepodložil svoje tvrdenie o existencii pohľadávky - trovy mediálneho konania vo výške 312,12 EUR dôkazom jej existencie (t. j. uvedením informácií ako sú napríklad: u koho bolo vedené mediálne konanie, ako sa skončilo mediálne konanie, či povinný uvedené trovy mediálneho konania vo výške 312,12 EUR uhradil, ako aj ďalšie skutočnosti, ktoré predpokladá §580 OZ), exekučný súd zánik pohľadávky, ktorá je predmetom exekúcie považuje za nepreukázanú. Pohľadávku na započítanie do výšky uplatneného nároku zo strany povinného možno priznať len v prípade, ak by bola oprávneným uznaná, ak by existovali o nej nepochybné dôkazy čo do základu aj čo do výšky.“ Ďalej poukázal na to, že povinný nielen že nepreukázal určitosť pohľadávky ale nepreukázal jej existenciu, pretože vo veci nepredložil žiaden relevantný dôkaz o jej existencii a oprávnený „existenciu“ takej pohľadávky popiera. Na podporu týchto skutočností sa možno obrátiť aj na vybrané rozhodnutia súdov, ktoré deklarujú, že v prípade nepreukázania existencie pohľadávky zo strany povinného, takáto nemôže byť predmetom započítania. V tejto súvislosti oprávnený poukázal na Uznesenie Okresného súdu Bratislava I., v konaní pod sp. zn.: 62Er/597/2017, ktoré uvádza: „Povinný v danom prípade nepredložil dôkaz, ktorý by jednoznačne potvrdzoval existenciu pohľadávky voči oprávnenému a jej splatnosť... Táto dôkazná povinnosť zťažuje povinného. Súd konštatuje, že povinný súdu nepreukázal existenciu jeho pohľadávky voči oprávnenému v konkrétnej výške. Z toho potom vyplýva, že neboli splnené všetky podmienky pre započítanie pohľadávok (existencia pohľadávky), a teda k zániku záväzku povinného nedošlo. Len samotné vyhotovenie započítacieho prejavu vôle povinným obsiahnutého na jednom liste papiera, existenciu výšky pohľadávky povinného nepreukazuje... Súd vzhľadom na uvedené skutočnosti konštatoval, že ak existuje dôvodná pochybnosť o výške, príp. pochybnosť o samotnej existencii pohľadávky, ktorú zápočtom povinný voči oprávnenému uplatňuje, a ktorá zároveň nebola exekučným titulom priznaná ako nárok, príp. nebola ako záväzok oprávneným uznaná, resp. ktorej existencia nebola žiadnym spôsobom preukázaná, nejedná sa o spôsobilú pohľadávku na započítanie, čoho právnym následkom je skutočnosť, že nespôsobilú pohľadávku nie je možné prostredníctvom započítacieho prejavu v námietkovom konaní použiť ako okolnosť, ktorá by spôsobila zánik vymáhaného nároku.“ Podobne to vyplýva aj z Uznesenia Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 64Er/178/2017, vydané dňa 16.06.2017: „Ohľadne otázky možnosti započítania pohľadávky v exekučnom konaní súd vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne 1 M Cdo 11/2008, 6 M Cdo 12/2010, alebo M Cdo 35/2003, pripúšťa, aby sa v námietkovom konaní za zánik nároku priznaný v exekučnom titule považovalo aj započítanie pohľadávky podľa § 580 Občianskeho zákonníka za splnenia zákonných podmienok. Uvedené rozhodnutia najvyššieho súdu ale pri vyslovení takéhoto právneho záveru stoja na podklade, kedy započítanie pohľadávok v exekučnom konaní je prípustné. Ide o situáciu, keď pohľadávka povinného bola buď priznaná, resp. judikovaná súdom, príp. uznaná dohodou účastníkov právneho vzťahu, prípadne iným uznaním takejto pohľadávky alebo ak túto pohľadávku druhá strana nepopiera. Existenciu výšky pohľadávky povinného povinný žiadnym spôsobom nepreukázal a s poukazom na protichodné vyjadrenie oprávneného sa pochybnosti o existencii pohľadávky povinného skôr umocňujú. V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že otázka existencie pohľadávky povinného voči oprávnenému môže byť predmetom posudzovania len v občianskom súdnom konaní, kde súd môže na základe vykonaného dokazovania túto otázku ustáliť a rozsudkom o nej rozhodnúť. Nakoľko nebola preukázaná ani len existencia pohľadávky, ktorá mala byť započítaná, súd sa nezaoberal otázkou jej premlčania, tak ako to namietal oprávnený. Súd vzhľadom na uvedené skutočnosti konštatoval, že ak existuje dôvodná pochybnosť o výške, príp. pochybnosť o

samotnej existencii pohľadávky, ktorú si zápočtom povinný voči oprávnenému uplatňuje, a ktorá zároveň nebola exekučným titulom priznaná ako nárok, resp. nebola ako záväzok oprávneným uznaná, nejedná sa o pohľadávku na započítanie, čoho právnym následkom je skutočnosť, že nespôsobilú pohľadávku nie je možné prostredníctvom započítavacieho prejavu v námietkovom konaní použiť ako okolnosť, ktorá by spôsobila zánik vymáhaného nároku."

10. K rozhodcovskému rozsudku, na ktorý poukazoval povinný, oprávnený uviedol, že Rozhodcovský rozsudok sp. zn. SR 04059/12 zo dňa 03.10.2012, považuje za nulitný právny akt - paakt, v dôsledku toho, že rozhodcovská doložka v znení ako je formulovaná vo Všeobecných obchodných podmienkach poskytnutia úveru (resp. samotná rozhodcovská zmluva) predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku - absolútne neplatný právny úkon čo spôsobuje, že Rozhodcovský rozsudok vydaný na jej základe je aktom ničotným právnym aktom. Aj Ústavný súd SR judikoval uznesením I. ÚS 25/2014 -11, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní o určenie, nie však rozsudok založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke. Rovnako pred tým aj Krajský súd v Trnave z 31.05.2011, č. k. 10CoE/308/2011 uviedol, že „Odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Odvolací súd potvrdil, že exekučný súd nemôže resignovať na možnosť odopretia vykonania exekúcie na podklade titulu odporujúceho zákonu - v danom prípade rozhodcovského rozsudku. Prijatie opačného názoru formulovaného prakticky tak, že exekučný súd by bez žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku rozhodcovský rozsudok nemal mať oprávnenie skúmať inak než po stránke formálnych náležitostí by pritom malo za následok, že súdy by nevenovali exekučným titulom žiadnu pozornosť“. V závere uvedeného rozhodnutia, súd odmietol i ďalšiu námietku oprávneného, týkajúcu sa existencie právoplatného a vykonateľného rozhodnutia a založenia ním údajnej prekážky právoplatne rozsúdenej veci, keďže nulitný (z pohľadu práva neúčinný) rozhodcovský rozsudok žiadnu prekážku následného prejednanja a tiež rozhodnutia veci všeobecným súdom nepredstavuje." Oprávnený k otázke, či môže byť právoplatný a vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu prekážkou veci rozsúdenej pre občianske súdne konanie, poukázal ďalej aj na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/27/2011 zo dňa 29.01.2015, uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/6/2012, sp. zn. 6MCdo/9/2012, sp. zn. 6MCdo/14/2012. Uviedol, že v týchto uzneseniach Najvyšší súd zaujal stanovisko: „.... V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata." Preto, ani v zmysle § 61e Exekučného poriadku nemožno prihliadnuť na započítanie takejto pohľadávky. V zmysle § 61e Exekučného poriadku, „po začatí exekúcie sa neprihliadne na jednostranné započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému, ibaže je priznaná exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu." V otázke výkladu uvedeného ustanovenia, poukázal oprávnený na to, že Okresný súd Banská Bystrica vyslovil vo viacerých svojich rozhodnutiach právny názor, že: „v zmysle § 61e novelizovaného Exekučného poriadku došlo k obmedzeniu uplatnenia jednostranného započítania pohľadávok len na prípady, ak ide o pohľadávku povinného priznanú exekučným titulom. Takýto právny názor vyplýva aj z dôvodovej správy k zákonu č. 2/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Exekučný poriadok, keď uvádza, že „nová úprava obmedzuje uplatnenie jednostranného započítania pohľadávok len na prípady, ak ide o pohľadávku povinného priznanú tiež exekučným titulom. Povinný si mal uplatňovať prípadné následky započítania v základnom konaní alebo bez zbytočného odkladu po tom, čo sa pohľadávky stretli a nie až v exekučnom konaní." Ide o rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Ek/52/2017 zo dňa 13.9.2018, pričom rovnaké závery vyplývajú aj z uznesení Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/570/2018 zo dňa 27.06.2018, sp. zn. 49Ek/74/2017 zo dňa 30.01.2018, sp. zn. 36Ek/146/2017 zo dňa 26.03.2018, sp. zn. 62Ek/38/2017 zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 60Ek/64/2017 zo dňa 07.12.2017, sp. zn. 57Ek/56/2017 zo dňa 05.12.2017).

11. Napokon poukázal oprávnený vo svojom vyjadrení aj na nerešpektovanie zásady koncentrácie konania zo strany povinného, v zmysle ktorej možno konštatovať, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie musí, v súlade s § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, uviesť všetky skutočnosti, ktoré môže ku dňu podania návrhu uplatniť. K tejto otázke oprávnený poukazuje na Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica v konaní pod. sp. zn. 26Ek/70/2018 zo dňa 13. 6. 2018, v ktorom súd zaujal stanovisko, že: „V zmysle § 61k ods. 2 EP je vyjadrená koncentračná zásada rozhodovania o návrhu na zastavenie

exekúcie tzn. že procesné úkony sa musia vykonať v zákonom stanovenej lehote prenesené na uvedené ustanovenie. Povinný je pod ťarchou neprihliadnutia na jeho procesný úkon povinný uviesť všetky relevantné tvrdenia a zároveň k tomu prislúchajúce dôkazné návrhy v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Ak ich podá oneskorene (napr. dôkazný návrh) súd na ne neprihliadne. Zákonodarca v novej úprave exekučného konania a to najmä v návrhoch na zastavenie exekúcie chce zvýrazniť, že exekučné konanie nemá byť konaním, v ktorom sa riešia spory, ale v ktorom sa má primárne vymôcť nárok priznaný exekučným titulom. Tento nárok má byť vymožený čo najskôr, v súlade s článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a preto, ak chce povinný iniciovať exekučný spor, zákonodarca mu na to stanovil určité limity a v prípade prekročenia, nedodržania týchto medzí zároveň stanovil, ako má súd (§ 61k ods. 2 EP) resp. povinný (§ 611 ods. 3 posledná veta EP) postupovať.“ Na základe vyššie uvedených skutočností navrhuje oprávnený, aby súd zamietol sťažnosť povinného ako nedôvodnú a aby mu priznal nárok na náhradu trov exekučného konania. Tieto si vyčíslil za jeden úkon právnej služby vo výške 53,44 EUR (44,53 EUR + 20 % DPH vo výške 8,91 EUR), a to ich zaplatením na účet právneho zástupcu oprávneného.

12. V zmysle § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

13. V zmysle § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

14. V zmysle § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

15. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

16. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

17. Po preskúmaní veci sa sudca stotožnil s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka a konštatuje, že podaná sťažnosť povinného je nedôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

18. V zmysle § 45 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

19. V zmysle § 61e Exekučného poriadku, po začatí exekúcie sa neprihliadne na jednostranné započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému, ibaže je priznaná exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu.

20. V zmysle § 61k ods.1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak
a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
b) exekučný titul bo zrušený,
c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§54 ods. 2),
d) sú tu skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

21. Po preskúmaní súdneho spisu, sudca konštatuje, že exekučné konanie o vymozenie 1.333,41,- EUR s prísl., je vedené odo dňa 26.6.2017 v prospech oprávneného, resp. v neprospech povinného, na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 15C/46/2012-211 zo dňa 24.4.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.5.2017 a vykonateľnosť dňa 16.5.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/55/2016-242 zo dňa 15.3.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.5.2017. Ďalej sudca zistil, že proti pohľadávke oprávneného, priznanej

vyššie uvedeným exekučným titulom, si jednostranným právnym úkonom zo dňa 25.5.2017, doručeným oprávnenému dňa 5.6.2017, teda bezprostredne po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu, započítal povinný svoju pohľadávku voči oprávnenému vo výške 2.965,11,-EUR, ktorá mu vznikla v roku 2011. V zmysle jednostranného započítania pohľadávky, ide o pohľadávku povinného vyplývajúcu mu zo zmluvy o úvere č. 900600370 zo dňa 28.1.2011, pozostávajúcu z istiny vo výške 359,32,-EUR, poplatku za upomienky vo výške 36,-EUR, trov rozhodcovského konania vo výške 207,75,-EUR, trov exekučného konania vo výške 136,81,-EUR, zmluvného úroku vo výške 2.094,03,-EUR a zákonného úroku z omeškania vo výške 131,80,-EUR. Predmetnú úverovú zmluvu povinný súdu nepredložil

22. Ďalej sudca z podanej sťažnosti povinného zo dňa 12.1.2018 zistil, že povinný tvrdí, že jeho pohľadávka voči oprávnenému, ktorú si jednostranným úkonom voči nemu započítal, mu bola priznaná rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 04059/12 zo dňa 03.10.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.10.2012 a vykonateľnosť dňa 25.10.2012. Tento rozhodcovský rozsudok spolu aj s úverovou zmluvou č. 900600370 zo dňa 28.1.2011, súdu predložil ako prílohy k podanej sťažnosti.

23. Sudca po preskúmaní vyššie uvedených dokumentov konštatuje, že zmluvnými stranami zmluvy o úvere č. 900600370 zo dňa 28.1.2011 je povinný ako veriteľ, avšak dlžníkom nie je oprávnený ale tretia osoba. Rovnako, stranami sporu, ktorý bol rozhodovaný rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 04059/12 zo dňa 03.10.2012 je na strane žalobcu síce povinný ale na strane žalovaného nie je oprávnený ale tretia osoba. Povinný súdu nepredložil a nepreukázal, že by povinnosti vyplývajúce z uvedenej zmluvy prešli na oprávneného. Ďalej sudca poznamenáva, že rozhodcovský rozsudok povinný súdu v prílohe k sťažnosti síce predložil, avšak bez podpisu rozhodcu (chýba akýkoľvek podpis, či už elektronický alebo vlastnoručný) a bez vyznačenej doložky právoplatnosti a vykonateľnosti, preto súdu nie je zrejmé ako povinný dospel k tomu, že ide o právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok a ani to, ako môže povinný (ako strana sporu) disponovať nepodpísaným rozhodcovským rozsudkom. Predmetný rozhodcovský rozsudok bol súdu predložený vo forme obyčajného elektronického dokumentu, t.j. ako obyčajný scan. K uvedenému je potrebné uviesť, že rozhodcovský rozsudok, ktorý nie je nijakým spôsobom podpísaný, nie je opatrený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti a nebol súdu predložený v zákonom stanovenej forme, t.j. ako elektronický dokument vzniknutý zaručenou konverziou z pôvodného listinného dokumentu, nemá právne účinky exekučného titulu a teda nemôže slúžiť ako exekučný titul. Ak má rozhodnutie, predložené exekučnému súdu slúžiť ako exekučný titul v exekučnom konaní, je potrebné ho predložiť v súlade so zákonom tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti o zachovaní právnych účinkov pôvodného listinného dokumentu a jeho použiteľnosti na právne úkony. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sudca konštatuje, že povinný súdu nepredložil exekučný titul, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu voči oprávnenému tak, ako je to ustanovené v § 61e Exekučného poriadku. Povinný okrem uvedeného, ani nedisponuje rozhodnutím voči oprávnenému ale voči tretej osobe. Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 04059/12 zo dňa 3.10.2012, ktorý povinný súdu predložil, by teda ani v prípade, ak by ho povinný predložil v zákonom stanovenej forme, nebol exekučným titulom voči oprávnenému, pretože bol výsledkom rozhodnutia sporu medzi povinným a treťou osobou (t.j. osobou odlišnou od oprávneného) o zaplatenie 614,49,-EUR. Teda ani z tohto hľadiska by nešlo o započítanie vzájomných pohľadávok medzi oprávneným a povinným, pretože by nebol splnený jeden zo základných predpokladov inštitútu započítania pohľadávok v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka a aj § 61e Exekučného poriadku, ktorým je vzájomnosť pohľadávok. Na základe takéhoto exekučného titulu by povinný nemohol bez ďalšieho viesť exekúciu voči oprávnenému. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, z dôvodu že povinný nepredložil súdu spôsobilý exekučný titul, ktorý by mal voči oprávnenému, na základe ktorého mohol viesť exekúciu voči oprávnenému, súd na jednostranné započítanie pohľadávky povinného neprihliadol.

24. Sudca sa ďalej zaoberal aj tvrdením povinného o tom, že v danom prípade nie je možné aplikovať ustanovenie § 61e Exekučného poriadku ani z toho dôvodu, že exekučné konanie sa začalo až dňa 26.6.2017, pričom jednostranné započítanie pohľadávky bolo urobené dňa 25.5.2017.

25. K uvedenému tvrdeniu povinného sudca uvádza, že je potrebné poukázať na to, že zatiaľ čo právna úprava Exekučného poriadku účinná do 31.3.2017 nevylučovala započítanie vzájomných pohľadávok oprávneného a povinného kedykoľvek v priebehu exekúcie, (čo často viedlo k zneužívaniu inštitútu započítania pohľadávok započítavaním sporných a nejudikovaných pohľadávok za účelom

spôsobovania prietahov v exekučnom konaní), zákonom č. 125/2016 Z.z., ktorým sa novelizoval Exekučný poriadok, účinným od 1.4.2017, bola do Exekučného poriadku zavedená nová právna úprava jednostranného započítania vzájomných pohľadávok oprávneného a povinného, ktorá obmedzuje uplatnenie jednostranného započítania pohľadávok len na pohľadávky priznané povinnému exekučným titulom, t.j. na judikované vzájomné pohľadávky povinného voči oprávnenému. Aj z dôvodovej správy k vyššie uvedenej novelizácii exekučného poriadku účinnej od 1.4.2017 vyplýva, že úmyslom zákonodarcu bolo zamedzenie zneužívania inštitútu jednostranného započítania pohľadávok v exekučnom konaní, ktorého cieľom bolo iba oddialiť uspokojenie pohľadávky oprávneného. Napriek tomu, že oprávnený mal exekučný titul, povinnému stačilo započítať si aj nejudikovanú pohľadávku, čo viedlo k špekulatívnym zápočtom sporných a mnohokrát aj neexistujúcich pohľadávok. Cieľom ustanovenia § 61e Exekučného poriadku je preto práve obmedzenie jednostranného započítavania pohľadávok povinným len na prípady, ak aj povinný má svoju pohľadávku voči oprávnenému priznanú exekučným titulom s tým, že povinný by si mal prípadné kompenzačné námietky uplatňovať v rámci tzv. základného konania, ktoré voči nemu viedol oprávnený a ktorého výsledkom je exekučný titul, resp. bez zbytočného odkladu po tom, ako sa pohľadávky stretli, a nie až v exekučnom konaní. Preto, vzhľadom na cieľ a zmysel novej právnej úpravy Exekučného poriadku, je potrebné slovné spojenie „po začatí exekúcie sa neprihliadne“, v ustanovení § 61e Exekučného poriadku vykladať tak, že exekučný súd okamihom začatia exekučného konania neprihliadne na žiadne jednostranné započítanie pohľadávky povinného voči pohľadávke oprávneného, ktorá nie je priznaná povinnému exekučným titulom. Pre exekučný súd nie je pritom právne významné, kedy nastal a bol doručený kompenzačný prejav povinného oprávnenému, t.j. či pred alebo po začatí exekúcie, ale či je pohľadávka, ktorá je predmetom započítania judikovaná alebo nie. Opačný výklad, na ktorý poukazuje povinný, teda, že exekučný súd by mal iba zistiť okamih kedy došlo k započítaniu a potom ak k započítaniu došlo pred začatím exekúcie, by mal prihliadať na jednostranné započítanie akejkoľvek pohľadávky (judikovanej aj nejudikovanej), by poprel účel samotného ustanovenia § 61E Exekučného poriadku. Sudca v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že pohľadávka, ktorú si započítaval povinný voči oprávnenému vznikla ešte v roku 2011 (a to voči tretej osobe), pričom exekučný titul predložený oprávneným bol vydaný 15.3.2017 a teda povinnému nič nebránilo v tom, aby si svoju pohľadávku započítal už v tomto konaní (ak prešla na oprávneného, čo však preukázané nebolo) a nie si ju započítal až vzápätí po jeho skončení a to pod hrozbou, že je voči nemu vydaný exekučný titul. Uvedené konanie povinného, je možné považovať za práve také špekulatívne a účelové započítavanie pohľadávok, ktorému má ustanovenie § 61e Exekučného poriadku brániť.

26. Pre úplnosť sudca uvádza, že povinný za predpokladu, že by si objektívne nemohol nejakú okolnosť voči oprávnenému uplatniť v exekučnom konaní (prípadne aj subjektívne je započítanie pohľadávok právom a nie povinnosťou), má stále právo domáhať sa priznania svojho nároku žalobou v súdnom konaní, ktorého výsledkom bude exekučný titul.

27. Ďalšie tvrdenia oprávneného aj povinného, týkajúce sa bezpoplatkovosti a bezúročnosti úverovej zmluvy súd uvádza, že ide o tvrdenia smerujúce k hmotnoprávnemu preskúmvaniu exekučného titulu, pričom exekučný súd nie je príslušný skúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu, je ním viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania (aj vtedy ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú a sú pre exekučné konanie bez právneho významu (NS ČR 20 Cdo 1940/2008). Uvedené tvrdenia neboli teda pre rozhodnutie exekučného súdu nijako relevantné preto sa nimi súd nezaoberal. Uvedenými tvrdeniami sa zaoberá súd v konaní, v ktorom je vydaný exekučný titul, z ktorého rozhodnutia exekučný súd už iba vychádza pri jeho výkone.

28. Teda, vychádzajúc zo skutočnosti, že povinný neuviedol a nepreukázal v podanej sťažnosti žiadne skutočnosti odôvodňujúce, v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, sudca podanú sťažnosť považoval za nedôvodnú a zamietol ju, pretože nezistil žiadny zákonný dôvod na zastavenie exekúcie. Započítací prejav povinného voči oprávnenému tak nie je po začatí exekučného konania právne významný a k započítaniu ani k zániku vymáhanej pohľadávky tak, ako to tvrdil povinný, nedošlo. Nie je preto daný dôvod na zastavenie exekúcie.

29. V zmysle ust. § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom

povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

30. V zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

31. V zmysle § 199e vety prvej a druhej po bodkočiarku Exekučného poriadku ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby.

32. Oprávnený si vyčíslil a uplatnil trovy právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie a to za písomné vyjadrenie k návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 29.9.2017 (osobitným podaním) aj za písomné vyjadrenie k sťažnosti povinného zo dňa 24.9.2018 (v rámci podanej sťažnosti). Tropy právneho zastúpenia vyčíslil tak, že za tarifnú hodnotu veci považoval sumu 1.333,41,-EUR a jeden úkon právnej služby v zmysle § 10 ods. 2, § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách advokátov potom vyčíslil na sumu 35,69,-EUR + režijný paušál v roku 2017 vo výške 8,84,-EUR a v roku 2018 vo výške 9,21,-EUR. Spolu si za dva úkony právnej služby uplatnil sumu 89,43,-EUR, ktorú zvýšil o 20% DPH (17,89,-EUR), čo spolu predstavuje sumu vo výške 107,32,-EUR. (za vyjadrenie k návrhu povinného na zastavenie exekúcie si uplatnil sumu 53,44,-EUR a za vyjadrenie k sťažnosti povinného si uplatnil sumu 53,88,-EUR)

33. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Exekučného poriadku o trovách exekúcie, súd priznal oprávnenému trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní. Sudca konštatuje, že oprávnený má, v konaní o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Ek/37/2017 zo dňa 19. decembra 2017, nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, 13a ods. 2 písm. c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. v platnom znení, za dva úkony právnej služby. Sudca, vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci vo výške 1.333,41,-EUR, z ktorej si oprávnený náhradu trov právneho zastúpenia sám vyčíslil, priznal oprávnenému trovy právneho zastúpenia vo výške 35,69,-EUR za každý, z uvedených dvoch, úkonov právnej služby, spolu s jedným režijným paušálom v roku 2017 vo výške 8,84,-EUR a jedným režijným paušálom v roku 2018 vo výške 9,21,-EUR, čo je spolu suma 89,43,-EUR. Túto sumu súd zvýšil o príslušnú 20% zákonnú sadzbu DPH, t.j. o sumu 17,89,-EUR a spolu tak priznal oprávnenému náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 107,32,-EUR.

34. Vzhľadom na uvedené sudca rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.